

ПСИХОЛОГІЯ ДІЯЛЬНОСТІ В ОСОБЛИВИХ УМОВАХ

Павлів О.В.

кореспондент,

Політично-культурний журнал «Пороги»

ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ ОСВІТИ В УКРАЇНІ ТА НЕОБХІДНІСТЬ ЇЇ ДИВЕРСИФІКАЦІЇ

Останнім часом серед молоді в Україні превальвує тенденція про необхідність отримання Вищої освіти, без якої, молода людина, акцептуючи кумулятивний за рівнем градації на неї вплив технократного соціуму, уже не здатна реалізувати свій науковий потенціал відповідно вимогам сучасного суспільства.

Сьогодні в Україні, як і в будь – яких інших розвинених країнах Європи отримання Вищої освіти слід назвати якимсь специфічним показником, який характеризує молоду людину в широкому спектрі цього слова, закріпивши за нею так необхідну соціальну роль, статус та місце у суспільстві. Така тенденція сформувала тривкі за характером сталого розвитку стереотипи, що стали домінуючим фактором впливу на модерний конгломерат молоді.

Саме звідси випливає чітка картина диференціації освіти , як такої, котра виокремлює Вищу освіту на рівні довершеного етапу реалізації молодою людиною свого наукового потенціалу.

Так, наприклад, введення в Середніх школах в осередку учнів старших класів, котрі готуються до абітурієнції у ВУЗи, відповідних інформаційних факультативів, які б могли ознамити школярів з усіма вимогами та критеріями навчання у ВУЗі заздалегідь, позитивно впливає на їх подальші студії.

За допомогою такої диверсифікації освіти, зростатиме пізнавальний інтерес учнів щодо їх подальшого навчання. Це полегшить їм навчання у ВУЗі, з відмінними від Середньої школи для них вимогами, оскільки з ними вони будуть ознайомлені уже заздалегідь [3, с. 2].

Інформаційні факультативи, про які зараз йдеться мова слід віднести до нетрадиційних форм організації навчання, оскільки вони не є обов'язковими відповідно вимог освітнього сервітуту Середніх шкіл в Україні. Все це насамперед, творчий, самобутній підхід педагога до організації навчальної діяльності, тобто вищий щабель його педагогічної майстерності.

На сучасному етапі існує велика кількість таких форм організації навчання. Це зумовлено тим, що нетрадиційні форми навчання – результат творчої роботи вчителя. Такі форми з'явилися перш за все в уяві педагога та мали місце в його педагогічній практиці [2, с. 84].

Та в тлумаченні терміна «форма організації навчання» панує різнобій. Вчені – дидакти по – різному пояснюють цю категорію. На нашу думку, одне з найточніших визначень подає М. Чайка: «Форма організації навчання – зовнішнє визначення узгодженості вчителя й учнів, що здійснюється у встановленому порядку і в певному режимі взаємодії [5, с. 137].

І це цілком доречно визначення цього терміна, оскільки будь – яка позашкільна діяльність є винятково проявом власної творчої ініціативи вчителя та добровільної зацікавленості учнів відповідно відвідування його позашкільних уроків.

До прикладу за практичними результатами апробації позашкільної діяльності у випадку Факультативу позашкільного вивчення суспільствознавства при Українській гімназії в м. Прага, із числа зацікавлених у відвідуванні цього факультативу учнів старших класів вдалося підготувати їх до навчання у ВУЗі, заздалегідь ознайомивши їх з усіма аспектами та особливостями Вищої освіти в Україні, зокрема, з особливостями навчання на факультеті соціології, що й було основою поставленої за мету ініціалізації цього факультативу [3, с. 27-28].

З одного боку, тотожні за характером факультативи, розвивають пізнавальний інтерес учнів, сприяють розвитку учителя та учнів з розкриттям їх творчого потенціалу [4, с. 6].

З іншого боку, незважаючи на вищезазначені переваги, нетрадиційні форми навчання мають і ряд суттєвих недоліків, як наприклад великі затрати часу та необхідність додаткової попередньої підготовки до уроку [1, с. 322].

Слід констатувати, що подібні нетрадиційні форми організації навчання не можна назвати ані позитивними, ані негативними. Радше кажучи, їх слід назвати корисними, оскільки все це є проявом особистої зацікавленості в них як учня так і вчителя, що, як результат, не є нічим

примусовим, щоб узагальнити це поняття чимось позитивним чи навпаки негативним явищем в сфері освіти.

Список використаних джерел:

1. Мойсенюк Н. Є. Форми організації навчання // Педагогіка: навч. посібн. / Н. Є. Мойсенюк . – 5 – те вид., доповнене і перероблене. – К. : ФОП Мойсенюк В. Ю., 2007. – 656 с.;
2. Організаційні форми навчання / За ред. Ю. А. Мальованого. – К.: Освіта, 1991. – 160 с.;
3. Павлів О. В. Факультатив позашкільного вивчення суспільствознавства при Українській Гімназії в м. Прага // Курс лекцій затвердж. Директ. та Педагог. Рад. Укр. Гіmn. / Упоряд. Павлів О. В. – Прага, 2013. – 28 с.;
4. Сидоренко Т. О. Типові та нетипові форми організації навчання [Текст] / Сидоренко Т. О. // Управління школою . – 2004. – № 14. – С. 6 – 8;
5. Чайка В. М. Основи дидактики : навч. посіб. / В. М. Чайка . – К. : Академвидав, 2011. – 238 с. – (Альма – матер).